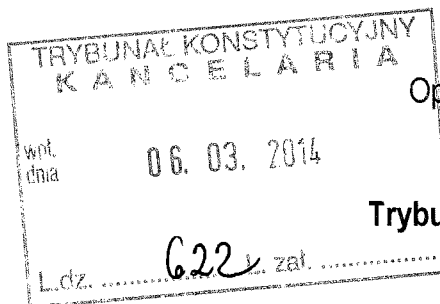

Kancelaria Adwokacka
adwokata Andrzeja Sieradzkiego
adres: ul. Zawadzka 33, 46-022 Kępa k/Opola, Tel./faks: 077 455 64 41, Tel.kom.: 602 382 081,
www.adwokatsieradzki.info, e-mail: as@adwokatsieradzki.info,
NIP: 754-170-37-51, REGON: 160063924, BANK ING SA: 95105015041000002302628983

Opole, 3 marca 2014r.

Trybunał Konstytucyjny
Al.Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący: B T , zam. ul , reprezentowany przez adw. Andrzeja Sieradzkiego (członka Izby Adwokackiej w Opolu, nr wpisu 118).

SKARGA KONSTYTUCYJNA

Imieniem skarżącego, którego pełnomocnictwo załączam, wnoszę o stwierdzenie, że przepis art. 408 Ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego, w zakresie w jakim przewiduje pięcioletni prekluzyjny termin do złożenia skargi o wznowienie postępowania jest niezgodny z art. 77 ust. 2 Konstytucji.

UZASADNIENIE

Co do faktów.

Skarżąca była stroną pozwaną w toczącym się przed Sądem Okręgowym w O procesie z powództwa S w B , obejmującym żądanie nakazania złożenia oświadczenia woli (sygn. akt).

Wyrokiem z .06.2003r. Sąd Okręgowy powództwo oddalił.

Wyrokiem z .11.2003r., wydanym na skutek apelacji strony powodowej, wyrok sądu I instancji został uchylony.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Okręgowy w O powództwo uwzględnił, a apelacja pozwanej od tego wyroku została oddalona przez Sąd Apelacyjny w W wyrokiem z .11.2007r., w sprawie

Skarga kasacyjna pozwanej od tegoż wyroku została przez Sąd Najwyższy oddalona wyrokiem z stycznia 2008r. (podkr. skarżącej), w sprawie

Z uwagi jednak na dostrzeżone przez skarżącą naruszenie przez sąd krajowy art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, polegające na udziale w składzie Sądu Najwyższego rozpoznającego skargę kasacyjną pozwanej jednego z sędziów, którzy orzekali także w składzie Sądu Apelacyjnego w W , od którego orzeczenia skargę kasacyjną wywiedziono, .11.2008r. złożyła ona skargę do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu.

lipca 2012r. Europejski Trybunał Praw Człowieka wydał nieprawomocny wyrok uwzględniający skargę o nr , uznając jej zasadność. Wyrok ten uzyskał walor prawomocności października 2012r., albowiem rząd Polski nie zdecydował się na jego zaskarżenie. O prawomocności wyroku pozwana została poinformowana grudnia 2012r. pismem Trybunału z grudnia 2012r. O tego też dnia rozpoczął się bieg terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania (art. 407 § 1 KPC).

(dowód:

- wyrok ETPCz z .07.2012r.,
- pismo Trybunału z .12.2012r.,
- pismo MSZ z .11.2012r.)

Skarżąca, w dniu stycznia 2013r. (podkr. skarżącej) złożyła do Sądu Najwyższego w Warszawie skargę o wznowienie postępowania, wskazując jako podstawę art. 401 pkt 1 KPC.

(dowód:

- skarga o wznowienie postępowania z .01.2013r.)

Postanowieniem z sierpnia 2013r., wydanym w sprawie , a doręczonym skarżącej 2 grudnia 2013r., (podkr. skarżącej) Sąd Najwyższy skargę odrzucił, uzasadniając rozstrzygnięcie upływem w dniu stycznia 2013r. prekluzyjnego pięcioletniego terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania z art. 408 KPC.

(dowód:

- **Postanowienie SN z .08.2013r.)**

Co do prawa.

Zgodnie z treścią przepisu art. 77 ust. 2 Konstytucji, *Ustawa nie może nikomu zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw.*

Nie może ulegać wątpliwości, iż arbitralnie przewidziany przez ustawodawcę pięcioletni termin prekluzyjny definitywnie zamyka drogę sądową do wznowienia postępowania. Wprowadzając ów termin ustawodawca dał wyraz prymatowi wartości, jaką niewątpliwie stanowi stabilność prawomocnego orzeczenia sądowego, nad wartością w postaci możliwości uchylecia – nawet prawomocnego – orzeczenia sądowego w sytuacji słuszności skargi obywatela, strony postępowania cywilnego. Zdaniem skarżącej wyważenie obydwu wartości w państwie prawa, będącego ucieleśnieniem idei demokracji liberalnej, w ramach której umożliwienie obywatelowi dochodzenia sprawiedliwości w drodze skargi sądowej jest bezwzględną wartością konstytucyjną, wymaga zrewidowania. W konfrontacji bowiem z zagwarantowanym Konstytucją Rzeczypospolitej prawem do skargi sądowej, wartość jaką stanowi stabilność orzeczenia sądowego – niebędąca przecież uswięconą żadnym przepisem Konstytucji – powinna ustąpić.

Problem powyższy ujawnia się z całą mocą w przypadku pojawienia się sporu ze skargi o wymiarze międzynarodowym, na przykład w postępowaniu przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka w Strasburgu, którego długotrwałość w wymiarze wieloletnim jest w we współczesnej dobie standardem. Bez wątplenia może się więc zdarzyć, że ów pięcioletni termin upłynie zanim międzynarodowy organ ochrony prawnej wyda prawomocne orzeczenie uprawniające do złożenia skargi o wznowienie na podstawie art. 401 pkt 1 KPC. Tym sposobem strona, dysponująca prawomocnym orzeczeniem wydanym przez Trybunał w Strasburgu zostaje pozbawiona prawa do złożenia skargi o wznowienie w ogóle. Naruszenie więc konstytucyjnej zasady zakazu drogi sądowej z art. 77 ust. 2 jawi się jako oczywiste, acz nieusprawiedliwione, przy oczywistym braku jakiegokolwiek winy po stronie skarżącej, która jest pozbawiona realnego wpływu na czas procedowania zagranicznego sądu.

Godzi się przy tym zauważyć, iż ów pięcioletni termin prekluzyjny obowiązuje od dnia wejścia w życie KPC, a więc od blisko półwiecza, a wprowadzony był w epoce, gdy bez wątplenia prawa jednostki bez wątplenia nie miały prymatu nad stabilnością orzeczeń sądowych, a możliwość poddania sporu jurysdykcji organów zagranicznych nie istniała w ogóle. Negatywne, możliwe, skutki owej prekluzji nie zostały przez ustawodawcę dostrzeżone w

procesie demokratyzacji życia społecznego i kształtującej się kultury prawnej charakteryzującej się prymatem praw człowieka nad regulacjami mogącymi prowadzić do petryfikacji potencjalnie niesprawiedliwych orzeczeń sądowych. Warto również zwrócić uwagę na istotę rzeczono nadzwyczajnego środka odwoławczego, którego samo skuteczne złożenie nie prowadzi przecież do obalenia prawomocnego orzeczenia, gdyż ewentualny skutek tego rodzaju obwarowany jest wieloma przesłankami formalno- jak i materialnoprawnymi, których niespełnienie prowadzi będzie zawsze do oddalenia skargi przez właściwy sąd. W rzeczywistości więc usunięcie z obowiązującego porządku prawnego prekluzji skargi o jakiej mowa w art. 408 KPC nie wywoła skutku w postaci utraty stabilności orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych, a jedynie stworzy stronie możliwość ewentualnego wyeliminowania z obrotu prawnego orzeczeń, u podstaw których legło – jak w sprawie stanowiącej kanwę niniejszej skargi – stwierdzone orzeczeniem Trybunału naruszenie jednego z praw człowieka i podstawowych wolności.

Z tych przyczyn skarga winna zasługiwać na uwzględnienie.

Załącz.

1. pełnomocnictwo,
2. wyrok ETPCz z .07.2012r.,
3. pismo Trybunału z .12.2012r.,
4. pismo MSZ z .11.2012r.,
5. skarga o wznowienie postępowania z .01.2013r.,
6. **Postanowienie SN z .08.2013r.**

ADWOKAT
Andrzej Sieradzki